

Nr 2 2003 - Ledaren

Tyst medgivande till illegal jakt är dödligt farligt för vargarna

DET ÄR OROLIGT I landet på vargfronten och mitt intryck är att situationen ser ut att gå i fel riktning och att attityderna har hårdnat betydligt på sina håll. För första gången sedan vargstammen började öka i början på 1990 – talet har färre föryngringar noterats under förra året än under tidigare år.

Enligt de senaste uppgifterna föddes bara åtta kullar totalt i Skandinavien under 2002 (jämfört med 10-11 de föregående åren), och i januari uppdagades att en hel familjegrupp i Tyngsjöreviret försvunnit spårlöst.

Av de totalt sex föryngringarna i Sverige och gränsområdena återstår alltså fem, i Nyskoga, Dals-Ed Halden, Filipstad, Laxå-Hasselfors och i Furudal. Det finns dock även ytterligare en familjegrupp, som inte ynglade förra året (Ockelbo) samt åtta potentiella par i Sverige och gränslanden, varför möjligheten till föryngringar nu i vår trots allt uppgår till sammanlagt 14 i Sverige.

Tyvärr finns det fog för att anta att den stagnerande utvecklingen till stor del kan tillskrivas den illegala jakten. I Dalarna pågår omkring tio förundersökningar om misstänkt illegal jakt på varg och den enda återstående familjegruppen i länet finns i Furudalsreviret. Där finns det dock misstankar om att förgiftat kött lagts ut, men Statens Kemiska Laboratorium har ännu inte kommit med besked om analysresultatet. Nyligen bekräftade dock Statens Veterinärmedicinska Anstalt att det var glykol, som en vargriven älgkalv i Åmotsreviret i Gävleborgs län preparerats med.

PÅ VARGSYMPOSIET i Vålådalen presenterade Olof Liberg beräkningar på att, uppskattningsvis, kan så mycket som 50 vargar ha skjutits illegalt under de senaste fem åren. Situationen är både ohållbar och oacceptabel och det gäller nu att försöka analysera orsakerna till att denna kriminella hantering kan fortgå i det tysta. Acceptansen bland ”vanligt folk” för dessa brott förefaller vara stor. En fårbonde och känd vargmotståndare, som nyligen sköt alfahannen i Dals-Eds reviret under en påstådd, men tveksam, tillämpning av skyddsjaktsparagraf 28, hyllades med blommor och gratulationer av folk i trakten. Inte illegal jakt visserligen, men en indikation på stämmingsläget.

Någonting har gått väldigt snett i vargfrågan i Sverige. Frågan är bara vad? De snåriga reglerna runt § 28 provocerar människor säger somliga, paragrafen måste ändras. Myndigheterna måste vara mer frikostiga med skyddsjakt, säger andra, annars tar människor ”lagen i egna händer” eftersom de känner att de inte har någon möjlighet att påverka vargstammen.

Jägareförbundet tar visserligen i vaga ordalag avstånd från den illegala jakten, men har en tendens att i samma andetag framhålla att man förstår dess orsaker. Något som för den utanförstående liknar ett indirekt legitimerande. Förbundet måste göra en tydligare åtskillnad på fördömandet och analysen av dess orsaker.

FÖR ATT AVSLUTA MED något positivt vill jag lyfta fram att varforskningsprojektet Skandulv märkt om praktiskt taget alla vargar som bar ”pejlingsbara” sändare till säkrare sändare och att SRF har bidragit med medel ur Vargfonden till finansieringen. I vilken mån detta dämpar tjuvjakten och i vilken utsträckning vargstammen lyckas reproducera sig i vår

återstår dock att se. Klart är att det krävs många kloka hjärnor, god samverkan och fler insatser för att komma tillrätta med vad som är fel i varg-Sverige idag, och Rovdjursföreningen kommer även fortsättningsvis bidra så gott vi kan. Polisen arbetar intensivt, men liksom SRF, med små resurser. Nordulvs initiativ med en belöning för tips om den illegala jakten utgör ett välkommet komplement till övriga ansträngningar och kan förhoppningsvis leda till några värdefulla ledtrådar. Men i slutänden gäller det att komma till botten med orsakerna till den tysta acceptansen. Det är den som skapar förutsättningarna för att den illegala jakten kan fortgå.

ANN DAHLERUS